

Arrest

nr. 235 533 van 23 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker dient op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is.

Het betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en op 1 februari 1994 geboren in Damascus, Syrië. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw voorouders zijn afkomstig van Haifa en u bent

UNRWA geregistreerd. U ging tot de achtste klas naar school in Damascus en werkte vervolgens als kleermaker en als kapper. U groeide op in het Yarmouk kamp te Damascus. Omwille van de oorlog verhuisde u naar Meleha en later naar Jaramana en Kafr Batna. U werd in 2012 opgeroepen voor uw legerdienst. U wilde deze echter niet doen en u besloot zich niet aan te melden. Uw vader vertrok in 2015 naar Duitsland waar hij als vluchteling erkend werd. In 2016 huwde u met A(...) K(...) K(...).

U verliet Syrië in augustus 2016 legaal via de Masna grensovergang. U verbleef een drietal maanden in Sidoon, Libanon. Een maand later trok ook uw familie naar Libanon. Ze wilden via gezinshereniging uw vader in Duitsland vervoegen. U reisde samen met uw broer via Irak naar Turkije. Vervolgens staken jullie de zee over en kwamen jullie in januari 2017 aan op Xios waar u asiel aanvraagde. U kreeg een verblijfsstatuut toegekend dat voor drie jaar geldig was. U verliet het eiland en ging samen met uw broer naar Tessaloniki waar jullie in een kamp verbleven. Er was veel onrust in het kamp die veroorzaakt werd door de vele Afghanen die er aanwezig waren. U probeerde werk en een huurhuis te vinden, maar dit lukte niet.

In april 2018 vertrok u met het vliegtuig naar België waar u onmiddellijk op de bus stapte richting Duitsland. Uw ouders waren er in een echtscheiding verwickeld en u diende uw moeder te helpen met de zorgen voor uw gehandicapte zus. Een jaar later keerde u wederom naar België waar u op 25 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer, uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw UNRWA registratiekaart, uw huwelijksakte en huwelijkscontract, een geboorteakte van u en uw echtgenote, een inschrijving van u en van uw echtgenote in het register van de burgerlijke stand en een inschrijving in het register van Palestijnen in Syrië. U legt tevens een kopie van het paspoort en de identiteitskaart van uw echtgenote neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland in mei of juni 2017 (CGVS p.7). U was in het bezit van Griekse documenten met name een identiteitskaart en een reisdocument. U bent deze documenten echter kwijt geraakt tijdens een voetbalmatch in Duitsland (CGVS p.7, p.10).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat er geen leven is in Griekenland. U vond er geen werk, u kon er niet studeren, en de medische zorgen waren ontoereikend. U vond dat u niet goed behandeld werd in Griekenland en dat u onvoldoende ondersteund werd door de Griekse overheid. Bovendien slaagde u er niet in uw vrouw via gezinshereniging te laten overkomen, zo zegt u (CGVS p.8). Er kan evenwel opgemerkt worden dat de Griekse autoriteiten in de periode dat u er was in uw huisvesting voorzagen. U woonde in een opvangkamp voor vluchtelingen in Tessaloniki. In het kamp

kon u deelnemen aan taallessen Engels die door een vrijwilligersorganisatie ingericht werden. Voorts kregen zowel u als uw broer maandelijks 150 euro ter beschikking gesteld. Een aantal huishoudelijke producten alsook matrassen werden jullie eveneens toebedeeld (CGVS p.9). U verklaarde dat u geen werk vond. Uit uw verklaringen blijkt dat u vermoedde dat de taalbarrière de reden was waarom uw zoektocht op niets uitdraaide. U heeft echter niets ondernomen om u het Grieks eigen te maken. U vond het immers te moeilijk en eigenlijk interesseerde het u niet (CGVS p.8). U was voorts niet tevreden over de medische zorgen die er in Griekenland voorhanden waren. U had soms immers last van een beklemmend gevoel in uw borst en u wenste hier een medische behandeling voor te krijgen. Er kan evenwel aangestipt worden dat u deze aandoening reeds in Syrië had. U kreeg ook hier geen medische behandeling, zo zegt u. U negeerde het toen gewoon, aangezien het toch vanzelf over ging, en bovendien zou het sinds uw vertrek uit Syrië zelfs minder erg zijn geworden (CGVS p.8).

Dat uw socio-economische omstandigheden in Griekenland dermate slecht waren dat er kan gesproken worden van een situatie van vervolging of ernstige schade maakt u niet aannemelijk.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Voorts kan er opgemerkt worden dat u geen problemen heeft gekend met de Griekse autoriteiten of met de Griekse bevolking (CGVS p.8). U haalde problemen aan met de groep van Afghaanse asielzoekers in de opvangkampen. Deze mensen stelden zich agressief op en staken containers in brand. U heeft echter zelf geen persoonlijke problemen ondervonden met de Afghanen. Als de situatie te hectisch werd, verliet u het kamp om een beetje later terug te komen (CGVS p.7). Wat betreft de moeilijkheden die u ondervond inzake de procedure van gezinshereniging, kan er opgemerkt worden dat dit een bevoegdheid is van de Griekse autoriteiten en dat deze autoriteiten de modaliteiten en voorwaarden om deze procedure met succes te doorlopen bepalen. Dit wijzigt niets aan de beoordeling dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Griekenland.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze betrekking hebben over uw afkomst en identiteit en aldus geen invloed hebben op de beoordeling van een vrees voor vervolging ten aanzien van Griekeland.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet (u werd erkend als vluchteling – verslag DVZ punt 22) niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie er op dat u niet kan teruggeleid worden naar Syrië maar wel naar Griekenland.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Standpunt van de verzoeker

De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 14 van "het KB van 11 juli 2003", van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker citeert artikel 57/6, §3, 3°, van de vreemdelingenwet en wijst op de parlementaire voorbereiding betreffende deze bepaling: "(...) Paragraaf 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen, of bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-107). De verzoeker beklemtoont dat, om toepassing te kunnen maken van artikel 57/6, §3, 3°, van de vreemdelingenwet, vooreerst moet

vaststaan dat hij effectief over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland. Daarnaast moet deze status actueel nog steeds geldig zijn. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoeker duidelijk dat de commissaris-generaal zich louter op de verklaringen van de verzoeker baseert om te besluiten dat hij over een verblijfstitel in Griekenland beschikt. Hiertoe verwijst de verzoeker naar de volgende motieven in de bestreden beslissing: *“Uit uw verklaringen in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland in mei of juni 2017 (CGVS p. 7). U was in het bezit van een identiteitskaart en een reisdocument. U bent deze documenten echter kwijt geraakt tijdens een voetbalmatch in Duitsland (CGVS p.7, p.10).”*, alsook naar de algemene vermeldingen in de bestreden beslissing dat een vluchtelingenstatuut slechts in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden kan ophouden, worden herroepen, ingetrokken of beëindigd, en dat de geldigheid van het internationaal beschermingsstatuut niet in vraag wordt gesteld. De verzoeker merkt op dat in het administratief dossier geen enkel stuk is terug te vinden waaruit blijkt dat hij effectief een internationaal beschermingsstatuut heeft verkregen in Griekenland en dat ook nergens uit blijkt dat de commissaris-generaal garanties of enige ander informatie heeft gevraagd of gekregen van de Griekse autoriteiten.

Volgens de verzoeker kan er van hem, gelet op de complexiteit van het Europees asielcontentieux, niet verwacht worden dat hij zelf duidelijke en correcte informatie kan verschaffen over het eventuele beschermingsstatuut dat hij zou hebben verkregen. Uit het verhoorverslag blijkt dat hij zelf niet op de hoogte is van het type bescherming dat hij heeft gekregen en dat hij ook niet wist tot wanneer de kaart geldig was. De verzoeker meent dat het daarom onduidelijk is of de verblijfsvergunning die hij volgens zijn verklaringen heeft verkregen, wel degelijk is verbonden aan een internationaal beschermingsstatuut. De verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) overging tot de vernietiging van onontvankelijkheidsbeslissingen waaruit niet duidelijk bleek of de internationale beschermingsstatus in de andere lidstaat nog geldig was, en hij stelt dat deze redenering *a fortiori* geldt voor het bestaan van de internationale beschermingsstatus op zich.

2.2. Standpunt van de verweerder

Met betrekking tot het bestaan en de actualiteit van de internationale beschermingsstatus in Griekenland repliceert de verweerder in de nota met opmerkingen als volgt:

“Waar uit artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet inderdaad volgt dat het aan verwerende partij toekomt om genoegzaam vast te stellen dat verzoeker “reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”, merkt verweerder op dat dit géénszins in de weg staat dat zulk een vaststelling bijvoorbeeld louter op verzoekers verklaringen wordt gebaseerd. In casu moet er immers aan worden herinnerd dat verzoeker zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie “Verklaring DVZ” d.d. 4/9/2019, onder rubriek 22) als ten overstaan van het Commissariaat-generaal (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 7/11/2019, blz. 6, 7) heeft laten optekenen dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland, evenals dat hij er, na het doorlopen van een procedure, een status en daaraan gekoppelde verblijfstitel heeft bekomen. Verweerder benadrukt dat er bijaldien wel degelijk redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij zelf voldoende kennis heeft van zijn procedureverloop in Griekenland evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het zijn persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat verzoeker terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Dit klemmt des te meer, aangezien verzoeker reeds in januari 2017 in Griekenland zou zijn toegekomen, hij er enkele maanden (en diverse gehoren) later internationale bescherming verkreeg en Griekenland slechts geruime tijd nadien, d.i. in april 2018 heeft verlaten om naar België te reizen. In het licht van deze vaststellingen, is verweerder dan ook van oordeel dat verzoeker bezwaarlijk kan volhouden dat er “onmogelijk enige duiding van hem verwacht kan worden.” Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die verzoeker er initieel toe zou gedreven hebben om een procedure in te leiden in Griekenland.

Met betrekking tot de actualiteit van zulk een internationale bescherming die verzoeker reeds verleend werd of de inhoud ervan, evenals, bij uitbreiding de kwestie van de daaraan gekoppelde verblijfsdocumenten, onderstreept verwerende partij vervolgens, in navolging van het gestelde in de bestreden akte, dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het

geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Bijaldien kan er met recht en op goede gronden vanuit gegaan worden dat de internationale beschermingsstatus die verzoeker in Griekenland verleend werd onverkort geldig blijft behoudens zou blijken dat deze inmiddels zou zijn ingetrokken of opgeheven. Het Commissariaat-generaal beschikt evenwel niet over enige concrete aanwijzing in deze zin, noch wordt zulks door verzoeker op overtuigende wijze aangetoond met dwingende argumenten, concrete gegevens of enig verifieerbaar element terwijl het aan verzoeker - die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming desgevallend ter discussie stelt - persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker blijft hier echter met het opwerpen van losse beweringen in gebreke."

2.3. Beoordeling

De commissaris-generaal heeft het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming geniet.

Bijgevolg is het voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, een absolute vereiste dat het vast staat dat de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal louter uit de verklaringen van de verzoeker, die in het administratief dossier zitten, heeft afgeleid dat hij internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland. Dit wordt in de nota met opmerkingen ook niet betwist. De commissaris-generaal verwijst dienaangaande naar pagina 7 van het verslag van het persoonlijk onderhoud van 7 november 2019. Een duidelijke verklaring vanwege de verzoeker dat hij in Griekenland een internationale bescherming verkreeg in mei of juni 2017 kan op deze pagina echter niet gelezen worden. Wel blijkt dat aan de verzoeker werd gevraagd wanneer hij zijn statuut heeft gekregen, waarop hij antwoordde dat hij het eiland verliet en naar "tessalini" ging en dat hij twee maanden later een

“verblijfsvergunning” kreeg. Hierop werd doorgevraagd of het om een erkenning of een subsidiaire bescherming ging, waarop de verzoeker stelde dat het om een “driejarige vergunning” ging met een “plastiek kaartje”. Toen de *protection officer* vroeg of dit document werd verkregen in mei/juni 2017, heeft de verzoeker hierop bevestigend geantwoord. Verderop in het gehoorverslag wordt zowel door de *protection officer* als door de verzoeker steeds gesproken van een Griekse “verblijfsvergunning” en een “verblijfstatuut” of “verblijfstatus”. Uit niets blijkt dat de verzoeker tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal heeft verklaard dat deze Griekse verblijfsvergunning of verblijfstitel werd afgeleverd op grond van een erkenning als vluchteling of een toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal de voorliggende gegevens niet correct heeft beoordeeld wanneer hij uit de opgegeven verklaringen van de verzoeker afleidt dat deze heeft verklaard dat hij in mei of juni 2017 in Griekenland een internationale bescherming kreeg.

Dat de verzoeker in Griekenland een internationale bescherming geniet, kan evenmin blijken uit de overige stukken van het administratief dossier. Zo bevindt zich in dit dossier geen enkel stuk dat uitgaat van de Griekse autoriteiten en waarbij deze zouden bevestigen dat de verzoeker er de internationale bescherming geniet.

Wel vindt de Raad in het administratief dossier een document “Eurodac Search Result” van 23 juli 2019 terug. Op dit document staan de volgende gegevens inzake de Eurodac-treffer die werd verkregen aan de hand van verzoekers vingerafdrukken:

“Eurodac ID: GR1XIO20170125266457

Seks: M

Place of apprehension: XIOS

Date of apprehension: 24/01/2017

Mark status: /”

De Raad wijst erop dat de verplichtingen van EU-lidstaten met betrekking tot markering van gegevens van personen die internationale bescherming genieten, zijn vastgelegd in artikel 18 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (hierna: de EUODAC-verordening). Krachtens artikel 18, lid 1, van de EUODAC-verordening markeert de lidstaat van oorsprong die internationale bescherming heeft verleend de relevante gegevens conform de door het Agentschap vastgestelde voorschriften voor elektronische communicatie met het centraal systeem. Op basis van artikel 18, lid 2, van de EUODAC-verordening worden deze gegevens voor vergelijking “met het oog op de in artikel 1, lid 2 vastgelegde doeleinden ter beschikking gesteld voor een periode van drie jaar na de datum waarop aan de betrokkene internationale bescherming is verleend”. Verder verwijderd de lidstaat van oorsprong de markering van personen die internationale bescherming hebben gekregen, wanneer de status van deze personen is ingetrokken of beëindigd of de verlenging ervan is geweigerd op grond van de artikelen 14 of 19 van de Kwalificatierichtlijn (cf. artikel 18, lid 3, van de EUODAC-verordening).

Daar waar de verweerder er in de bestreden beslissing vanuit gaat dat aan de verzoeker in Griekenland de internationale bescherming werd verleend in mei of juni 2017, zou dus moeten blijken dat op de Eurodac-treffer van minder dan drie jaar later, met name de treffer van 23 juli 2019, een markering is aangebracht, zoals bedoeld in artikel 18, lid 1, van de EUODAC-verordening. De markering is *in casu* echter niet aanwezig, wat erop kan wijzen dat het verzoek om internationale bescherming in Griekenland ofwel nog steeds in behandeling is, ofwel werd afgewezen, of nog dat de internationale bescherming intussen is ingetrokken of beëindigd.

Ter terechtzitting heeft de Raad de vertegenwoordigster van de verweerder ermee geconfronteerd dat de Eurodac-treffer die zich in het administratief dossier bevindt geen markering onder de hoofding ‘Mark status’ vermeldt, zodat hieruit niet blijkt dat de verzoeker in Griekenland de internationale bescherming

geniet. De vertegenwoordigster van de verweerder heeft hieromtrent geen betwisting gevoerd en heeft er zich toe beperkt te verwijzen naar de nota met opmerkingen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht heeft of de verzoeker daadwerkelijk en actueel in Griekenland de internationale bescherming geniet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Zo houdt de verweerder ten onrechte voor dat uit de pagina's 6 en 7 van het gehoorverslag van 7 november 2019 zou blijken dat de verzoeker verklaard heeft dat hij in Griekenland de internationale bescherming verkreeg in mei of juni 2017. Zoals hoger reeds gemeld, heeft de verzoeker het over een verblijfsvergunning en heeft hij ten overstaan van de commissaris-generaal nooit verklaard dat deze verblijfsvergunning zou zijn verbonden aan de internationale bescherming. Waar de verweerder in de nota verwijst naar rubriek nr. 22 van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 september 2019, merkt de Raad op dat de verzoeker hier wel aangaf erkend te zijn voor drie jaar. Dit neemt niet weg dat er tijdens het uitgebreide persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal op 7 november 2019 veel gericht werd doorgevraagd over het al dan niet verkrijgen van de internationale bescherming in Griekenland en dat de verzoeker toen consequent heeft aangegeven dat het om een verblijfsvergunning ging. Verzoekers verklaringen zijn bijgevolg niet geheel eenduidig. In elk geval kon de commissaris-generaal er, gelet op het gebrek aan eenduidige bevestiging door de verzoeker zelf of door de Eurodac-gegevens, niet zomaar vanuit gaan dat aan de verzoeker in Griekenland de internationale bescherming werd verleend. Of de Griekse autoriteiten de verzoeker al dan niet de internationale bescherming hebben verleend, betreft een louter feitelijk gegeven dat met voldoende zekerheid moet blijken uit de voorliggende gegevens. Dit gegeven maakt voor de commissaris-generaal bovendien de *conditio sine qua non* uit om het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

De Raad is dan ook van oordeel dat het aangewezen is om de bestreden beslissing te vernietigen, aangezien er thans niet voldoende gegevens voorliggen waaruit met voldoende zekerheid kan blijken dat is voldaan aan de in artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de verzoeker in Griekenland de internationale bescherming geniet. Bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid is de Raad niet in de mogelijkheid om zelf contact op te nemen met de Griekse autoriteiten teneinde er zich van te vergewissen of de verzoeker aldaar de internationale bescherming geniet. Het staat aan de commissaris-generaal om dit verder uit te zoeken.

De bestreden beslissing wordt derhalve vernietigd met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 november 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE